

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Συνδρομή } Ἐτησ. Δρ. 4
 } Ἐξωτ. » 7

ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΝ ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΠΡΟΣΚΟΠΟΝ

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ

ΔΕΠΤΑ 25

ΕΤΟΣ Γ'—ΑΡΙΘ. 8

15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1919

ΑΘΗΝΑΙ, Ὀδὸς Νέως 11—Ἀριθ. τηλ. 9-97

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ

Πόσας ἐθνικάς ἐλπίδας καὶ πόσην χαρὰν προξενοῦν εἰς τὸν καθένα μας οἱ Ἕλληνες Πρόσκοποι! Πόσον πράγματι διαφέρουν ἀπὸ τοὺς λοιποὺς συνομηλικούς των!

Δὲν εἶναι τὰ χλωμὰ καὶ ἀδύνατα παιδιὰ ποῦ φοβοῦνται τὴν ζέστην, ποῦ τρέμουν τὸ κρύο, ποῦ ἀθροῦν μόλις ἀλλάξουν τὸ μαλακὸν των κρεβάτι. Οἱ Ἕλληνες πρόσκοποι κοιμῶνται μέσα εἰς τὰ ἀντίσκηνα των ξαπλωμένοι ἐπάνω εἰς τὰ ξηρὰ χόρτα, ὅπως ἄλλοτε ἐπάνω εἰς τὰ καλάμια οἱ ἐφηβοὶ τῆς Σπάρτης. Τοὺς ναυοῦρίζει ὁ θρόος τοῦ πύκου καὶ τὸ μουρμούρισμα τοῦ κύματος. Τοὺς χαιρετίζει μὲ τὴς πρώτες τοῦ ἀκτίνες ὁ ἀνατέλλων ἥλιος καὶ τοὺς δροσίζει χαιδευτικά ἡ αὐρὰ τοῦ βουνοῦ καὶ ὁ θλάσσιος μπάτης. Μὲ τὴν στρατιωτικὴν αὐτὴν ζωὴν κάμνουν σιδερένια τὰ κρῆμι, αὐτὰ ποῦ ποῦ ξέσει καρμυὶ μέρκα, ἂν δὲν θὰ τὰ προσάξουν τείχη ἀπόρητα πρὸς φρούρησιν τοῦ ἐθνικοῦ μεγαλείου.

Δὲν εἶναι τὰ κακὰ παιδιὰ ποῦ περιπκίζον τοὺς τρελλοὺς, ποῦ περιφροῦν τοὺς πτωχοὺς, ποῦ δὲν ἐνδιαφέρονται διὰ τοὺς πάσγοντας. Εἶναι τούναντιον στοιχεῖα ἀγαθοποιᾶ, εὐεργετοῦν τοὺς ἐνδεεῖς, προστατεύουν ὡς μικροὶ ἱππῶται τοὺς ἀδυνάτους, καὶ θεωροῦν καθήκον των νὰ μὴ ἀφήσουν νὰ πκρέλθῃ ἡμέρα, χωρὶς νὰ κάμουν καὶ μίαν καλὴν πράξιν. Λέγουν πάντοτε καὶ εἰς πᾶσαν περίστασιν τὴν ἀλήθειαν καὶ διατηροῦνται μᾶγνοι τὰς σκέψεις, τὸν νοῦν, καὶ τὰς πράξεις.»

Δὲν περπατοῦν οἱ Ἕλληνες πρόσκοποι μὲ κλειστοὺς τοὺς διανοητικούς ὀφθαλμοὺς, ὅπως δυστυχῶς συμβαίνει εἰς τοὺς περισσοτέρους μας. Κυτᾶζουν μὲ προσοχὴν κάθε τι ποῦ συμβαίνει γύρω των, ἔχουν ἀνεπτυγμένην τὴν παρατηρητικότητα, καὶ εὐρισκουν ποικιλίαν εὐχαριστήσεων ἀπὸ τὴν μελέτην τῆς φύ-

σεως, ἡ ὁποία εἶναι γεμάτη ἀπὸ τόσον πλῆθος θεληγῶν.

Δὲν ἀπογοητεύονται ἀλλ' ἀντιμετωπίζουν μὲ τὸ μειδίημα εἰς τὰ χεῖλη ὄλας τὰς δυσκόλου, στιγμὰς καὶ ἔτσι προπαρασκευάζονται θαρραλοὶ ἀγωνισταὶ διὰ τὴν πολύμοχθον τῆς ζωῆς ἀγῶνα, εἰς τὸν ὁποῖον κατὰ γενικὸν κανόνα ναυαγοῦν, ὅσοι φκντᾶζονται τὴν ζωὴν ἀνθοσπαρμένην καὶ ἀνέφελον καὶ ὅσοι δὲν ἔμαθαν ἀπὸ μικροὶ νὰ ἀντιμετωπίζουν δυσκολίας καὶ νὰ ἐξέχωνται νικηταὶ ἀπὸ ὄλα τὰ παρεμβλλόμενα προσκόμματα.

Οἱ Ἕλληνες πρόσκοποι εἶναι καθαροὶ κατὰ τε τὸ σῶμα καὶ τὴν περιβολήν, Ἄγαποῦν τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτὰ, καὶ ἐθίζονται ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας εἰς τὴν οἰκονομικὴν καὶ τάξιν. Ἄλλ' ἐκεῖνο ποῦ τοὺς χαρακτηρίζει πρὸ πάντων εἶναι ἡ ἐξ ὀλοκλήρου ἀφοσίωσις εἰς τὴν ἰδέαν τῆς Πατρίδος. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἔδωκαν τὸν ὄρκον τοῦ Προσκοποῦ ἡ διάνοιά των φέρεται πάντοτε πρὸς τὴν θεῖαν καὶ ὑψηλὴν τῆς Πατρίδος ἔνοιαν. Αὐτὴν λατρεύουν περισσότερον ὄλων καὶ δι' αὐτὸ εἰς κάθε προσκοπικὴν κατασκήνωσιν πειὸ ψηλὰ ἀπ' ὄλα θὰ κυματίζῃ τὸ θεῖον ἔμβλημα τῆς γλυκυτάτης Πατρίδος ἔνοιαν. Αὐτὴν λατρεύουν περισσότερον ὄλων καὶ δι' αὐτὸ εἰς κάθε προσκοπικὴν κατασκήνωσιν πειὸ ψηλὰ ἀπὸ ὄλα θὰ κυματίζῃ τὸ θεῖον ἔμβλημα τῆς γλυκυτάτης Πατρίδος ποῦ τὸ στολίζει στὸ μέσον ἱπτάμενος μέσα ἀπὸ τὰς φλόγας τοῦ ὀ πτερωτὸς φοῖνιξ, πιστὴ εἰκὼν τῆς ἀναγεννωμένης Φυλῆς καὶ τὴν ὄραν ποῦ ὁ ἥλιος ξεπροβάλλει μέσα ἀπὸ τὰ ροδοκόκκινα νέφη διὰ νὰ ἀρχίσῃ τὸν φωτεινὸν τοῦ δρόμον καὶ τὴν ὄραν ποῦ πηγαίνει νὰ βασιλεύσῃ εὐρίσκει τὸν Ἕλληνα Πρόσκοπον εἰς στάσιν προσοχῆς μὲ τὸ χεῖρ εἰς τὸ πηλίκιον νὰ χαιρετίζῃ μὲ εὐλάβειαν τὴν ἱερὰν εἰκόνα τῆς Πατρίδος. Πόσαι ἀρὰ γε σκέψεις καὶ πόσα ὄνειρα δὲν

γεννώνται μέσθ εις τὴν παιδικὴν ψυχὴν κατὰ τὴν ἱερὰν αὐτὴν μυσταγωγίαν;

Καὶ ὅμως πόσα Ἑλληνοπαιδὰ μένουσι ξένα ἀπὸ τὴν ποιητικὴν καὶ ὠριανὴν αὐτὴν ζωὴν, διότι ἀγνοοῦν τί θὰ πῆ προσκοπισμὸς καὶ ποῖα θελήματα παρέχει. Καὶ μού φαίνεται πῶς ἐπιβάλλεται κάθ' ἑσθ' ἄλλος πρόσκοπος νὰ προσπαθῆ νὰ διαφωτίζη καὶ τὰ ἄλλα παιδιὰ τῆς ἡλικίας του περὶ τῆς ἀληθινῆς ἐννοίας τοῦ θεσμοῦ μας, περὶ τῶν ὑψηλῶν ἰδεωδῶν ποῦ ἐπιδιώκει καὶ τῶν τέψεων, τὰς ὁποίας παρέχει ἡ προσκοπικὴ ζωὴ. Καὶ κάθε ἔφηδος πρέπει νὰ ἔχη ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ παιδικὴ ἡλικία ἡ ἀφροντίς καὶ ἀμέριμος, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ φωντασία

χρυσόφωτίζει τὰ πάντα μὲ τὴν πλέον θελκτικὴν τῶν ὄψιν, δὲν πρέπει νὰ περῶν ἐπὶ ματαίω καὶ νὰ λυώνη ἀσκοπῶς, ἀλλὰ ἀνὰ συνδέεται μὲ τοιαύτας ἀναμνήσεις, παρατηρεῖ ὁ Ἀμερικανὸς σοφὸς Wil James τὴς ὁποίας ὅταν ἐπαναφέρει τις κατόπιν εἰς τὴν μνήμην του νὰ αἰσθάνηται ἔξρητον εὐχαρίστησιν». Ἀλλὰ ποῖος ἄλλος θεσμὸς παρέχει τὰς ὠραίας αὐτὰς καὶ γλυκερὰς ἀναμνήσεις; παρὰ ὁ Προσκοπισμὸς, ὁ ὁποῖος τονώνει τὸ σῶμα, ἐξευγερίζει τὴν ψυχὴν καὶ ἀφήνει ννεξάληπτον τὴν εὐεργετικὴν του ἐπίδρασιν εἰς ὅλον μας τὸν βίον;

Λουΐζος Φιλίππου Α. Πα.

ΣΤΟΥΣ ΤΙΜΗΜΕΝΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ ΤΟΥ Α΄ ΔΑΚΙΟΥ

Ὡ! Τιμημένοι ἦρωες!
Ἐνδοξα παλληκάρια!
Ἡ μνήμη σας δὲν θὰ χαθῆ,
Ἴωνες! Λεοντάρια!
Ἐνα καντύλι ἀκοίμητο,
Πάντα θὰ σᾶς φωτίζει,
Τὸν ἔνδοξό σας θάνατο
Πάντα νὰ μᾶς θυμίζει.
Καὶ ἡ γλυκερὰ πατρίδα μας
Γιὰ σᾶς πλέκει στεφάνια...
Στεφάνια δόξας καὶ τιμῆς.
Γεμάτα περηφάνεια.

Σμύρνη.

Γ. Ν. Στιβακτόπουλος

Ἐπιφανίας Ὁμ. Ε. Γ. Α. Α.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΣΩΜΑΤΟΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Ὁ μέγιστος τοῦδε Τ. Ε. Σύρου γυμνασιάρχης καὶ Κωνσταντῖνος Λύτταρης διορίσθη Περιφερειακὸς Ἐφθρος Κυκλάδων.

Ἀνεγνωρίσθησαν ὑπ' ἀριθ. 2 Προσκοπικὴς Σύδεσμο; Περίαις, περιλαμβάων τὰ πρόστατα Περίαις (Κορδελλιά), Τομάζου, Πιππᾶ-Σιάλα, Ἀλήμβέη, Πετροτά, Ἀγία Τριάς, Βαϊρακλή, ὑπ' ἀριθ. 3 ὁ Τ. Π. Σ. Μελαντίας-Μυρακτής, περιλαμβάων τὰ πρόστατα Μελαίνας, Καλλιθέας, Ἐνόπη, Μυρακτής, ὑπ' ἀριθ. 4 ὁ Τ. Π. Σ. Βρυούλλων, περιλαμβάων τὴν πόλιν Βρυούλλων καὶ τὰ πέριξ ἀπὸ Τσιφλικίου Ἀγίου Γεωργίου μέχρι Σεβριταρίου, ἅπαντες τῆς Περιφερείας Σμύρνης.

Ἀνεγνωρίσθη ὑπ' ἀριθ. 5 ὁ Τ. Π. Σ. Θηβῶν τῆς Περιφερείας Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, περιλαμβάων τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν μετὰ τῶν Προσκειῶν.

Ἀνεγνωρίσθη ὑπ' ἀριθ. 6 ὁ Τ. Π. Σ. Πειραιῶς

τῆς περιφερείας Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, περιλαμβάων τὴν πόλιν Πειραιῶς μετὰ τῶν Προσκειῶν.

Ἀνεγνωρίσθη ὑπ' ἀριθ. 7 ὁ Τ. Π. Σ. Χίου, περιλαμβάων τὴν πόλιν τῆς Χίου, τὸ Βροντάδον καὶ τὰ ἐρίχωρα.

Διορίσθησαν Τοπικοὶ Ἐφθροι ὁ ἔφθρος λοχαγὸς δικηγόρος καὶ Ἀνδρέας Μάρκου Πατρῶν, ὁ ἔφθρος ὑπολοχαγὸς κτηματίας καὶ Ἀντώνιος Κομούτος Ζακύνθου, ὁ ἐπιθεωρητὴς τῶν δημ. σχολείων καὶ Μ. Σιαβάρης Γρεβενῶν, ὁ καθηγητὴς καὶ Β. Χατζηλιάς Αἰγίου, ὁ ὑπίατρος καὶ Σπυρ. Μιχόπουλος Μεγάρων, ὁ καὶ Μαρτῖνος Χατζῆ Μιχαὴλ Βρυούλλων, ὁ ὑπίατρος καὶ Ἀναστάσιος Ἀποστολάτος Καβάλλας.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΩΝ ΟΜΑΔΩΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει προσκοπικὴ ἐργασία περιποιεῖ μεγάλην τιμὴν εἰς τοὺς διευθύνοντας αὐτὴν καὶ ἐπισπᾶ τὴν πρὸς αὐτοὺς εὐγνωμοσύνην τοῦ Σώματος καὶ τῆς παγκοσμίου Προσκοπικῆς Συναδελφότητος. Αἱ συγχροτηθεῖσαι ἤδη 15 ομάδες ἔτι 3 εἰς Πέραν, 4 εἰς Τατάουλα, 1 εἰς Μέγα Ρεῦμα, 2 εἰς Χαλκηδόνα, 1 εἰς Πρίγκηπον, 1 εἰς Τζιβαλῆ, 1 εἰς Γαλατᾶν, 1 εἰς Βαφοχώριον καὶ 1 εἰς Μουδανί ἐργάζονται ὑπὸ τὴν δεξιὰν διέθυνσιν τοῦ Π. Ἐφθρου, τῶν μελῶν τῆς Π. Ἐπιτροπῆς καὶ τῶν ἀξίων ἀρχηγῶν τῶν ἀθροῦσιν καὶ ἄνευ ματαίων ἐπιδείξεων εἰς τὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν ἀποτελούντων αὐτὰς διὰ συντίμου προσκοπικῆς καθαρῶς διδασκαλίας, ἡ ὁποία ἀπέδωκε τοὺς ἀρίστους καρπούς. Ἰδίως δὲ ἐν τῇ κοινῶνίᾳ πάσης ἐθνικότητος ἐν Κωνσταντινουπόλει μεγίστην προεκάλεσται τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν συμπάθειαν οἱ νεκροὶ Ἕλληνες πρόσκοποι διὰ τῆς συνδρομῆς, τὴν ὁποίαν παρέσχον εἰς τὴν ὑγειονομικὴν ὑπηρεσίαν κατὰ τὴν διακριθὴν τῶν τραυματιῶν τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων ἀπὸ τῶν πλωτῶν εἰς τὰ νοσοκομεῖα τῆς Πόλεως. Διὰ τὴν καθ' ὅλα ἐπιτυχὴ ταύτην ὑπηρεσίαν ἔτυχον τῆς εὐχαριστικῆς τοῦ Διευθυντοῦ τῶν

Νοσοκομείων του Έρυθρού Σταυρού αρχιάτρου κ. Αντίπα και του Ύφυπουργού της Υγειονομικής Υπηρεσίας κ. Αθινάσκη. Είς τὰς εὐλογίας τῶν ἀνακουφισθέντων διὰ τῆς προθύμου ἐπικουρίας των ἐνδόξων τραυματιῶν, ἃς προστεθῶσι καὶ τὰ ἡμέτερα συγχαρητήρια καὶ αἱ ὑπὲρ τῆς προόδου των εὐχαί.

Μο.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΒΟΥΛΑΝ

(Περίληψις ἀποσπασμάτων ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου τῆς 1ης Ο. Ἀθηνῶν).

Προχωροῦμεν πρὸς τὴν Γλυφάδα. Σιγὴ ἐπεκράτει παντοῦ, οὐδεμίαν πνοὴν ταράσσει τὴν ἡσυχίαν τοῦ δίσκου, μόνον ἀρχιὰ γαυγίσματα ποιμνικῶν σκύλων καὶ κορόρων κελαδήματα. μαρτύριον, ὅτε διερχόμεθα ἀπὸ κατωκημένην ἔκτασιν, ἀκούονται.

Φαναράκια ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐδείκνυον καταυλισμοὺς οἰκογενειῶν, αἱ ὁποῖαι κατῆλθον εἰς τὴν παραλίαν, ἵνα μὲ τὸ ἄρωμα τοῦ πεύκου καὶ τὴν αὔραν τοῦ Σαρωνικοῦ ἀνακουφίσωσι τὰ κουρασμένα σώματά των. Διερχόμεθα τὴν Γλυφάδα καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς Βούλας, ἥτις εἶναι τὴ τέμμη τῆς ἐκδρομῆς μας. Ἡ προσέγγισίς μας γίνεται μακρόθεν ἀντιληπτὴ καὶ ὁ μετὰ τῶν ἀποσκευῶν καὶ τοῦ κάρρου ὑπενωμοτάρχης Δρεβελόγλου διὰ συνθηματικῆς κραυγῆς μᾶς γνωρίζει τὴν ἐκεῖ παρουσίαν του, καὶ μᾶς ἀναγκάζει νὰ ἀλισθῶμεν κατεύθυνσιν πρὸς τὰ ἀριστερὰ. Μετὰ τινὰ λεπτά ἐστρώσαμεν προχείω, σκεπάσματα τινὰ καὶ ἐτυλίχθημεν μὲ τὰ ἐπικνωφίριά μας καὶ ἐκοιμήθημεν. Σκοποὶ ἀλλασσόμενοι ἀνὰ μικρὴν ὥραν ὠρίσθησαν τέσσαρες ἐκ τῶν μεγαλύτερων Προσκόπων. Ἐτσι ἐπεράσαμεν τὴν πρώτην νύκτα.

Τὴν ἄλλην ἐπέεραν ἀνήλθομεν εἰς ἕνα τῶν λιφίσκων, τῶν πρὸς ἀνατολὰς τῆς Βούλας κειμένων καὶ εἶδόμεν μακρόθεν τὰ Φάληρα καὶ τμήμα τοῦ Πειραιῶς πλέοντα μέσα εἰς τὰ φῶτα καὶ ὁμοιάζοντα πρὸς πολυτελέστατον πολύφωτον.

Ἡ πνέουσα αὔρα, τὸ ἄρωμα τῶν θύμων καὶ τῶν πεύκων, τὸ θέαμα τὸ παρουσιαζόμενον ἐνώπιον ἡμῶν, ἡ πλήμμυρα τῶν φώτων μᾶς ἔκαμεν νὰ νομίζωμεν ὅτι ἤμεθα καὶ ἡμεῖς πολὺ πλησίον καὶ μάλιστα ἐντὸς αὐτῆς τῆς καταφώτου ζώνης καὶ μετὰ δυσκολίας καὶ ἀθυμίας ἐγκυκαταλείψαμεν τὴν ὡραίαν ἐκείνην τοποθεσίαν καὶ τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο θέαμα καὶ ἐπανήλθομεν εἰς τὸ στρατόπεδον ἡμῶν, τὸ ὁποῖον ἐφώτιζεν ἀσθενῶς ἡ λάμψις τῶν δύο φανῶν μας.

Τὴν Κυριακὴν, 14 Ἰουλίου ἐτελέσθησαν μνημόσυνα διὰ τοὺς ἐν Ἀιδινίῳ ὑπὸ τῶν Τούρκων σφαγέντας Προσκόπους.

Ἐγκύκλιος πρὸς τέλει τινι τοιούτου μνημοσύνου τοῦ Γ. Ε. κ. Μίνδλερ ἐστάλη καὶ πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ Ἐφόρου κ. Ἀλεξάνδρου Πασπάτη εἰς τὸ στρατόπεδον τῆς Βούλας. Καὶ ἡμεῖς λοιπὸν ἀφοῦ συνεννοήθημεν μὲ τὰς ἄλλας στρατοπεδευμένας ἐκεῖ δύο ὀμάδας 8ην καὶ 11ην τὴν 9ην πρὸ μεσημβρίας συνεκεντρώθημεν καὶ ἐτελέσαμεν τὸ διαταχθὲν μνημόσυνον καθ' ὃ ὠμίλησε δι' ὀλίγων ὁ Ἀρχηγὸς τῆς ἡμετέρας ὀμάδος, ἐξάρας τὴν ἕσπετον τῶν ἡρωικῶν συναδέλφων μας καὶ συστήσας εἰς ἡμᾶς νὰ διατηρήσωμεν ταύτην αἰώνιον ὑπόδειγμα πρὸς μίμησιν.

Ἐν γένει ὁ βίος μας ἐν τῷ στρατοπέδῳ ἐπέεσεν ὀμαλῶς καὶ μετὰ πολλῆς δυσθυμίας ἠκούσαμεν, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἡ θάλασσα, ὁ μυρωμένος ἀέρ, ἡ μόνωσις καὶ ἡ σφέλαια μεθ' ἧς ἐζῶμεν ἐκεῖ κάτω μᾶς ἤρεσκεν τόσοσιν πολὺ, μᾶς ἐζωγόνησαν τόσοσιν πολὺ, ὥστε μετὰ πικρίας ἀπεμακρύνθημεν τῆς ὠρχίας ἐκείνης ἀκτῆς καὶ ἡ ἀνάμνησις τῆς ὁχ μᾶς εἶναι, διαρκῶς προσφιλῆς καὶ εὐάρεστος. Πλὴν δὲ ἔχασαν ὅσοι ἐκ τῶν συναδέλφων μας εἴτε δι' ἕνα εἴτε διὰ τὸν ἄλλον λόγον δὲν ἔλαβον μέρος εἰς αὐτὴν.

Τέλος τὴν 18ην Ἰουλίου, ὀλίγον προτοῦ δύτη ὁ ἥλιος ἐφορτώσαμεν καὶ πάλιν τὴς ἀποσκευὰς μας καὶ ὀλίγον μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κάρρου ἐξεκινήσαμεν καὶ ἡμεῖς πεζοὶ καὶ διὰ τῆς ἀμυξιτῆς ὁδοῦ, Βουλιαγμένης, Ἀθηνῶν ἐπανήλθομεν εἰς τὰς οἰκίας μας κουρασμένοι μὲν ὁπωσδήποτε, ἀλλὰ πλήρεις ὠρσίων ἐντυπώσεων καὶ ἀρετῶν γνώσεων ἐκ τῆς πολυήμερου ταύτης ἐκδρομῆς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Σεπτεμβρίου 1919

Φοῖβος Γ. Σούτας Ἐν/νάοχος 1ης Ο. Α.

ΜΙΑ ΠΕΝΝΙΑ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

Τί ἄσχημος ποῦ εἶναι ὁ κάμπος ὅταν τὸν περνᾶς κανεὶς ὡς στρατιώτης; Τί μεσημεριάτικο καῦμα τὸν λυώνει τὸ βλέμμα του κουράζεται καὶ ὁ γυλιὸς τὸν ἐξουθενώνει!... Διὰ τοῦ κάμπου ἐβαδίζαμε πηγαίνοντας ἀντικαταστήσωμεν ἕνα λόχον προφυλακῶν ὅσιν ἀπὸ τὰ ἀντερείσματα τοῦ πιὸ ψηλοῦ βουνοῦ τῆς Μ. Ἀσίας.

Ἐπήραμε μιὰ ἀνάσα στοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ πρὶν ἀρχίσουμε νὰνεβαίνωμε.

Τὸ βουνὸ ἦταν μεγάλο καὶ ἡ πλευρά του σχεδὸν κάθετος. Στὴν ἀρχὴ ἔσθάνθημεν ὅτι αἰσθάνεται κανεὶς ἀναβαίνων ἐν βουνῷ κατόπιν μακρᾶς διαμονῆς στὸ κάμπο. Ἀλλὰ ἔχουμε δρόμο νὰ κάνωμε ἀκόμη καὶ προχωροῦμε...

Κανεὶς δὲν σταματᾷ. Μὲ τὴ κεφάλι σκυμμένο καὶ

τῆ θέλησῃ γιγαντιαία προχωροῦμε, προχωροῦμε, ἀνα-
βχίνουμε... Τσιμουδιά δὲν ἀκούεται... ναναβίνουμε...
Εἶναι ἀνάγκη νὰ φθάσωμε γρήγορα κι' αὐτὸ μόνον
σκεπτόμεθα.

Ὁ στρατιώτης ἐμίθε νὰ ὑποφέρῃ κι' αὐτὸ δὲν εἶ-
ναι μικρὸ πρῶγμα.. Γνωρίζεις νὰ ὑποφέρῃς; Εἶναι
σὰν νὰ κοτέχῃς τὸ κλειδί τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἠθικῆς...
Ἐσ-άθηκα γιὰ νὰ θυμιάσω καὶ ἀποκλυφθῶ πρὸ τῆς
ἀτσαλένιας τῶν ψυχῆς... Τί ἄλλο καλύτερον πρέπει νὰ
προσθῶν οἱ νέοι ;...

...Ἐνας γέρον-πλάτανος μᾶς περιμένε στὴ κορυφῇ
καὶ οἱ ξέριδες οἱ βουνηῖοι, χορεύοντας τρελλὸ χορὸν
νυμφῶν, μᾶς ξαπλώνουν στὴ σκιά του... Μόλις καθή-
σαμε καὶ ἐπιναχθῆκαμε... Πρέπει νὰ φθάσωμε γρήγορα
καὶ δὲν εἶναι μακριά...

Μιὰ χαρὰ νέε μᾶς ποτίζει ὅλους μας.. Μᾶς ἐδόθη
εὐκαιρία νὰ νικήσωμε ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν ἑαυτό μας.
Καὶ τὸ Μέτωπο—μαζὶ μὲ τὰς ἄλλες νίκας κατὰ τῶν
ἐχθρῶν—μᾶς χαρίζει τόσες πολλὰς τέτοιαις νίκαις !...

...Τώρα κυττάζουμε ἀπὸ τὸ βουνήσιο ὕψος μας γὸν
κάμπο ποὺ περάσαμε. Τί θεσπέσιον πανόραμα ἀλή-
θεια... τί γλυκὺς ποὺ εἶναι ὁ κάμπος ;..

Μέτωπον.....Αὐγουστος, 1919

Ἰωάν. Κράβαλης

Η ΚΑΛΩΣΥΝΗ ΤΟΥ LAMENNAIS

Ἐπειδὴ ὁ Γάλλος συγγραφεὺς Lamennais εἶχε
πάθει μιὰ γερὴ βρογχίτιδα, ὁ γιατρὸς τοῦ εἶχε πῆ νὰ
πίνῃ μόνον ζεστὰ ποτά.

Ἄλλὰ εἶα πρῶτ, μιὰ κυρία ἡ ὁποία εἶχε διὰ τὸν
γέροντα συγγραφεὺν οὐκ ὀλίγην στοργήν, τὸν ἤρε πίνοντα
τὸ γάλα τοῦ κού. — Ἄ !, ἀνέκραξε ἔτσι ἀκολουθεῖτε
τὴν ἱατρικὴν συμβουλήν. Θέλετε λοιπὸν νὰ χειροτε-
ρεύτῃ ἡ ἀρρώστειά σας; Ὅριστε, ἔχετε ἐκεῖ ἕνα τηγά-
νάκι, θέλετε νὰ ζεστάνω ἐγὼ τὸ γάλα σας ;»

Καὶ ἡ καλὴ κυρία ἠτοιμάζετο νὰ ἀνάψῃ φωτιά,
ἀλλ' ὁ γέροντα τῆς εἶπε μὲ πικρακλιτικὴ φωνή.— Ὅχι
σᾶς παρακλιῶ, μὴ τὸ ζεστένετε σαυτὸ τὸ τηγάνι...

— Ὅχι δά, ἀπήντησεν ἡ κυρία, δὲν θὰ τὸ ἀφήσω...

— Σταθῆτε θὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθειαν...

— Τὴν ἀλήθειαν ;

— Μόλιστα, γιατί, βλέπετε μερικὰ πουλάκια ἕκα-
μαν τῆ φωλιά τους ἐκεῖ ἐπάνω, ἀπ' ἐξω, ἐπάνω στο
ἄνοιγμα τοῦ σωλήνος, καὶ ἕνα ἀνάψω φωτιά... βγαίνει
ὁ καπνός, λοιπὸν... αὐτὸ θὰ τὰ δυσχερεστῇ βέβαιαν...
τὰ καυμένα τὰ πουλάκια».

Χαλκίς

Μ. Παπαχατζής

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΗ Ο ΠΡΟΣΚΟΠΟΣ

Η ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΣ ΤΟΥ ΑΛΑΤΟΣ

Δύο κουταλιές τοῦ γλυκοῦ ἁλάτι μαγειρικόν εἰς
ἕνα ποτῆρι νερὸ χλιρὸ εἶναι τὸ καλύτερον ἐμετικό.

Μιὰ κουταλιά τοῦ γλυκοῦ εἰς ἕνα ποτῆρι κρῦο νερὸ
καταπραῦνει τὸν κωλυκόπονον καὶ ὑποβοηθεῖ τὴν
χώνευσιν.

Βάλε μετὰ εἰς ἕνα σακκουλάκι ἀλάτι ψιλόν, ζέστα-
νέ το ὀλίγον καὶ ἀκούμπησέ το εἰς τὸ μέρος τοῦ σώ-
ματός ποὺ πῖσχει ἀπὸ νευραλγίαν.

Αἱ νευραλγίαι τῶν ποδῶν θεραπεύονται μὲ λουτρά
ἀπὸ ἁλατισμένον ζεστὸ νερὸ. Τὰ λουτρά αὐτὰ πρέπει
νὰ γίνωνται πρῶτ καὶ βράδῃ καὶ τὸ νερὸ νὰ εἶναι
τόσον ζεστὸ ὅσον τὸ δέχεται τὸ σῶμα.

Ἄν ἔχουν φλογισθῇ τὰ μάτια σου, ἢ ἐὰν τὰ αἰ-
σθάνεται κουρασμένα θράσε νερὸ καὶ ὕστερα ρίξε με-
σα ὀλίγον ἁλάτι. Ἄμα κρῦώση πλύνεις μὲ αὐτὸ τὰ
μάτια σου καὶ θὰ αἰσθανθῇ μεγάλη ἀνακούφισι.

Ἐπιθέματα ἀπὸ βρασμένον ἁλμυρὸ νερὸ εἶναι ἀπο-
τελεσματικώτατα διὰ πληγὰς.

Τὰ δόντια καθαρίζουν θυμιάσια ἂν τὰ τρίψῃς μὲ
ἁλάτι ψιλόν καὶ δυναμώνουν τὰ οὖλα.

Τέλος τὸ ἁλάτι εἶναι τὸ καλύτερον ἀντισηπτικόν·
δὲν πρέπει ὅμως νὰ κάμνη κανεὶς κατάχρησιν, διότι
βλάπτει τὰ νεφρά καὶ τὴν καρδίαν.

ΠΕΡΙ ΔΑΣΩΝ

Ὁ πρόσκοπος καθήκον ἔχει ὄχι μόνον νὰ διαφυ-
λάττῃ τὰ δάση, ἀλλὰ καὶ νὰ βοηθῇ τοὺς δασοφύλα-
κας, ὁσάκις τοῦ παρουσιασθῇ εὐκαιρία, εἰς τὸ δυσκο-
λώτατον ἔργον τους. Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ γνωρίζῃ
καλῶ :

1ον Δὲν πρέπει ν' ἀνάπτῃ φωτιὰν πλησίον τοῦ δά-
σου, ἀλλ' εἰς ἀπόστασιν 200 μέτρων τοῦλάχιστον.

2ον Δὲν πρέπει νὰ πειράζῃ μὲ τὸν πέλεκυν τοῦ τὰ
δένδρα ἔστω καὶ ἐν ἰδῇ μερικόνος ξηροῦς κλάδου.

3ον Δὲν πρέπει νὰ ἀφήνῃ ἀναμμένο σιγάρου ὡς
τὸ ἰδῇ πεταμένον χάμω.

4ον Ὅταν θέλῃ νὰ κοψῇ ξύλα ν' ἀποτείνεται πάν-
τοτε πρὸς τὸν δασοφύλακα καὶ αὐτὸς θὰ τοῦ ὑποδει-
κνῇ ἀπὸ ποῦ καὶ πῶς πρέπει νὰ κόψῃ.

Διὰ τοῦτο οἱ Πρόσκοποι ὅταν στρατοπεδεύουν εἰς
ἕνα δάσος πρέπει πάντοτε νὰ συνεννοοῦνται μὲ τοὺς
δασοφύλακας διὰ διαφόρους ὁδηγίας.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΙΚΟΤΗΣ

Ὁ Ἄγγλος Συνταγματάρχης σερ Κάλσγουιλ διη-

γείται τὸ ἐξῆς χαρακτηριστικὸν διὰ τὴν παρατηρη-
τικότητα ἑνὸς ποσόκοπου:

«Ἡμῆν εἰς τὸ Στρατηγεῖον καὶ ἤθελα νὰ στείλω
κἀποιο ἔγγραφο ἐμπιστευτικὸν εἰς ἕνα ταγματάρ-
χην, τὸν ὁποῖον ὄμω; οὐδεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἐμοῦ ἐγνώ-
ριζε προσωπικῶς. Ἐπειτα λοιπὸν δύο ἀγγελικφο-
ρους μὲ ρητὴν διαταγὴν νὰ τὸν εὔρουν κατοπιν τῶν
ὁδηγιῶν ποῦ τοὺς ἔδωσα χωρὶς νὰ ζητήσουν ἄλλας
πληροφορίας, ἀλλ' ἀτυχῶς ἐπέτρεψαν ἄπρακτοι.
Τότε ἐσκέφθηκα ν' ἀπειληθῶ εἰς ἕνα πρόσκοπον
καὶ ἐζήτησα ἕνα ἐξ ἐλαίων ποῦ εἶχεν στρατιπε-
δεύσει ἐκεῖ κοντὰ μας, ἀλλ' αὐτὸς ποῦ παρουσιάσθη
ἦτο πολὺ μικρὸς καὶ δὲν ἠθέλησα νὰ τοῦ ἐμπιστευθῶ
ἔγγραφο τοῦ παρήγγειλα μόνον νὰ εὔρη τὸν ἐν
λόγω ταγματάρχην, τοῦ ὁποῖου τοῦ ἔδωκα τὰ χαρα-
κτηριστικὰ καὶ νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸ Στρατηγεῖον.

«Μίαν ὥραν βραδύτερον ἐκπληκτικὸς εἶδα νὰ εἰσέρ-
χεται εἰς τὴν σκηνὴν μου ὁ ταγματάρχης, τὸν ὁποῖον
εἶχα ζητήσει καὶ τὸν ἤκουσα νὰ μοῦ λέγει:— «Ἐστ-
ζητοῦσα μὲ μερικὸς ῥιωματικὸς μου, ὅταν
εἶδα ἕνα παιδὶ νὰ μὲ κυττάζῃ «ροσετικὰ καὶ
ἐπίμονα, ὕστερα μ' ἐπλησίασε καὶ χωρὶς κἄν νὰ μ'
ἐρωτήσῃ πῶς λέγομαι μοῦ εἶπε μὲ τόνον ποῦ δὲν
ἐπεδέχετο καμμίαν ἀντίρρησην νὰ τὸν ἀκολουθήσω.
Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τοῦ ἦτο τὸσον ἐπιβλητικὸς, ὥστε
ἐκατάλαβα πῶς δὲν εἶχα πρὸς νὰ ὑπακούσω καὶ
ἤλθα.»

«ΕΣΟ ΕΤΟΙΜΟΣ»

Ἡμέραν τινὰ ὁ ἑκατομμυριοῦχος Ρότσιλδ ἐζήτησε
ἀπὸ ἕνα ὑπάλληλόν του πότε μπορεῖ ν' ἀναχωρήσῃ
διὰ ν' ἀναλάβῃ κἀποῖαν ἀντιπροσωπείαν εἰς τὸν Ἀγ-
Φραγκίσκον. Ὁ ὑπάλληλος ἐσκέφθη ὀλίγον καὶ ἀπήν-
τησεν ὅτι ἦτο ἔτοιμος μετὰ 10 ἡμέρας.

Ἠρώτησεν ἕνα ἄλλον, ὁ ὁποῖος ἀπήντησεν ὅτι
τοῦ ἐχρειάζοντο τρεῖς ἡμέραι, ἀλλὰ ἕνας τρίτος ἀ-
πήντησεν: «Εἶμαι ἔτοιμος» ν' ἀναχωρήσω ἀμέσως.

Περὶ τὸν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι αὐτὸς ἦτο Πρό-
σκοπος καὶ ἐτάλη ἀμέσως εἰς τὸν Ἀγιον Φραγκίσκον.

«ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΙΓΘ ΒΑΡΩΜΕΤΡΟ»

Ἄν ἰδῆς τὴν ἀράχην νὰ κονταίνει πολὺ τὰ τελευ-
ταῖα δίχτυα τοῦ ἱστῆός της σημεῖον ὅτι θὰ βρέξῃ ἢ
θὰ ἔχη δυνατὸ ἀέρα.

Ἄν τὸναντίον τὰ μακραίνει θὰ ἔχωμε καλὸ καιρὸ.

Ἄν ἔχωμε βροχὴν ραγδαίαν καὶ ἰδοῦμε τὴν ἀράχην
νὰ καταγίνεται εἰς τὸν ἱστὸν της, σημεῖον ὅτι γρή-
γορα θὰ ἔχωμε ὠραῖον καιρὸν.

Τέλος ἂν ἡ ἀράχην, ποῦ ἀλλάζει τὸν ἱστὸν της
κάθε 24 ὥρες ἀρχίσῃ νὰ εὔρισκεται εἰς κίνησιν πρὶν
τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ ἔ-
χωμε καλὴ νύχτα.

Δις Αἰεχ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣΚΟΠΟΥ

Σὲ λίγες γραμμὲς θὰ προσπαθήσω, καθὼς ἡ
ἀδελφή μου εἰς τὸ σπητί μας, ὅλη χαρὰ μᾶς τὰ εἶπε
νὰ διηγηθῶ τὸ πῶς ἐσώθη ἀπὸ ἕνα πρόσκοπο.

«Καθὼς ἐμεινα σύμφωνος, ἄρχισε νὰ διηγῆται ἡ
ἀδελφή μου, μὲ τὸν δειφὸν μου ἐπρεπε νὰ εὔρισκο-
μαι μὲ τὸ πρὸ τελευταῖο τοῦ Βουρβὸν τραῖνο, εἰς
τὸν σταθμὸν τοῦ Βασιμαχανέ κατὰ τὰς 9 τὸ βράδυ.

«Γιὰ μεγάλη μου λύπη, ἔχασα τὸ τραῖνο στὸ χω-
ριό, καὶ νομίζουσα ὅτι, θὰ κατώρθωνα νὰ κατέβω
μὲ τὰ ποδία ἐγκαίρως εἰς τὴ Σμύρνη ἐπῆρα γραμμὴ-
γραμμὴ τὸ δρόμο διότι ἀκόμη ἦτο μέρα καὶ ἀπε-
φάσισα ἄχρημα καὶ πολὺ κακό, νὰ προχωρήσω.

«Τὸ θάρρος μου ἐπαιρνα ἀπὸ τὴν ἰδέαν ὅτι ἐκπλη-
ροῦσα εἶτω καὶ μὲ λίγα λεπτά - εἶπε ἐφραναζήμουν-
καθυστέρησιν, τὴν ὑπόσχεσίν μου πρὸς τὸν ἀδελφὸ μας
ποῦ μὲ ἀγωνία θὰ μ' ἐπερίμενε στὸ σταθμὸ Βασιμα-
χανέ.

«Μὴ ἔχοντας δὲ καὶ κομμικὰ ἰδέαν περὶ τοῦ δυσκό-
λου τῆς πορείας καὶ τὴν ἐμποδίωσιν ποῦ θὰ συναντοῦσα,
ἐξεκίνησα σχεδὸν ἕνα τέταρτο μετὰ τοῦ τραίνου τὴν
ῶρα, βιάζουσα μὲ ταχύτητα ποῦ πρώτη φορὰ ἐγνώ-
ρισαν τὰ ποδία μου ν' ἀναπιύτουν, διότι ἡ ἀγωνία
μ' ἐδυναμώνει.

«Ἐτσι ἐφθασα εἰς τὸ πρῶτο γεφύρι. Μικρὸ μὲ
σανίδια στρωμένο καὶ ὅπως δῆποτε εὐκολοδιόδατο.
Προτοῦ ὄμω; τὸ πέρασόν ἐκάθηται λίγο γιὰ νὰ ξεκου-
ρασθῶ. Τότε ἐστρεψά τὰ βλέμματά μου γύρω καὶ
εἶδα τὴν μοναξιά ποῦ μ' ἔζωνε. Κάποιος φόβος μ'
ἐγενήθηκε, ἀλλὰ καὶ πάλι ἀνεθάρρησα. Μὲ καρδίαν
ἐσηκώθηκα ἀπὸ τὴ θέσι μου δίχως νὰ τιναχθῶ ἀπὸ
τὰ χρώματα καὶ πέρασα τὸ γεφύρι, τρέμουτα μὴ μ'
ἔρθῃ ζάλη καὶ πέσι στὸ ποτάμι ποῦ ἀργοκύλητο,
ἀλλ' ἀκετὰ βαθύ περνοῦσε κάτω ἀπὸ τὰ ποδία μου.
Καὶ σταυροκοπήθηκα σὰν ἐφθασα στὴν πέρα ὄχθη.

«Τώρα, ἐσκέφθηκα δρόμο γιὰ τὴν ἐξοδὸν. Ὁ
ἥλιος ἐστελενε τῆς τελευταῖες τοῦ ἀχτίδες διὰ νὰ μὲ
παρηγορήσῃ λίγο ἀκόμη. Ὁ ἀέρας ἐγένετο δυνατώ-
τερος, ψυχρότερος καὶ συριστικός ποῦ μ' ἔκανε νὰ φά-
νωμαι τροχάδην βυθίζουσα.

«Ὅπου εἶναι φθάνω, εἶπα, στὸ σταθμὸ τοῦ Μερ-
σινλῆ καὶ ἐκεῖ θὰ περιμένω τὸ τραῖνο τοῦ Κορδε-
λιού. Τὸ Μερσινλῆ ὄμω; δὲν ἐφάνετο. Καὶ ὅσο ἐρ-
ριχνα τὰ βλέμματά πίσω ποῦ θολὰ ὄλον μου τὰ πα-
ρουσίαζαν ἀπὸ τὸ σκοτάδι ποῖ ἄρχιζε ν' ἀπλώνεται
καὶ τὰ δάκρυα ποῦ ἐπλημμυροῦσαν τὰ μάτια μου,
τόσο ὁ φόβος μ' ἐκρύωνε περὶ.

«Καὶ νὰ τὸ μεγαλεῖτερον μαρτύριον Ἐμπρὸς μου
ἄλλο γεφύρι, πολὺ πεῖδ μακρὸ ἀπὸ τὸ πρῶτον, δίχως
σανίδια παρὰ μόνον μὲ πλάκες κουκουδοτέξ σιδη-
ρένιες γιὰ πέρασμα καὶ πολὺ ἀραιὰ τοποθετημέναις-

»Ωχ! θεέ μου, Ἐδῶ, ἀνεστέναξα καὶ εἶπα, θά μείνω, καὶ τί θὰ γείνω. Ποιός θὰ μέ γλυτώτη, ποιός θὰ μέ δῆ, ποιός θὰ περάσῃ νὰ μέ σώσῃ! Καὶ στήν ἀπελπισία μου ἤρχισα νὰ κλαίω. Σὲ μιὰ στιγμή ἄκουσα φωνὴ παιδιστῆ ἀπὸ μακριὰ ν' ἄρχεται. Ἐφώναξα καλῶστα; βοήθεια. Ἀλλὰ μόνο τὴν ἠχώ τῆς φωνῆς μου εἰς ἀπάντησι ἐπῆρα.

»Στὴ θέση αὐτὴ εὐρισκομένη, ἀποφασισμένη νὰ χαθῶ ἢ νὰ ζήσω, ἐκατέβηκα εἰς τὰ διάμεσα σίδηρα, ἔκανα τὸ σταυρό μου καὶ πιάστηκα ἀπὸ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ κατῴρθω νὰ περάσω, πατώντας στὰ διάμεσα. Πότε καὶ πότε κρεμασμένη. Μὰ ἰδέα ὅτι δυνατὸν νὰ ἐπενοῦσε τὸ τραῖνο καὶ νὰ μέ καταπατοῦσε διόλου δὲ μοῦρθε στὸ νοῦ. Καὶ ἐπροχώρησα μόλις δυὸ μέτρα, ἀλλ' ἐκουράσθηκα καὶ ἐκάθησα ἐκεῖ, στήν ἀρχὴ ἀκόμη τοῦ γεφυριοῦ, βλέπουσα πόσῃ ἀπόστασιν εἶχα ἀκόμη νὰ διασκελισῶ, παλαίοντα; μὲ τὸν θάνατο.

»Καὶ ἤρχισα πάλι νὰ κλαίω. Ὁ Θεὸς ὅμως ποῦ πάντοτε, συντρέχει ὅποιον τὸν ἐπικαλεσθῆ, μοῦστελε τὸ σωτήρ μου, τὸν μικρὸν ἐκεῖνο ποῦ μέ ζαχαρωτά καὶ μέ τόσες ἐπιδαφιλεύσεις τὸν ἐφίλεψα καὶ τὸν ἔφερα ἐδῶ νὰ σᾶς τὸν δείξω, νὰ τὸν γνωρίσετε καὶ νὰ τοῦ χρεωστᾶτε εὐγνωμοσύνη ὡς καλοὶ γονεῖς μου καὶ ἀδελφοὶ μου, καθὼς πάντα ἐγὼ θὰ τοῦ εἶμαι εὐγνώμων ἀφοῦ ἀπὸ βέβαιον θάνατο μ' ἔσωσε.

Ὁ μικρὸς 14ετῆς πρόσκοπος, μὲ τὰ ἔξυπνα μάτια καὶ τὸ σγουρὸ ἀθλητικὸν κεφαλάκι, αὐτὸ τὸ χω-

ριατόπουλο μ' ἐβοήθησε, καὶ πέρασα τὴν γεφύρι κρατῶντά; με ἀπὸ τὸ χέρι.

»Ἦτο τρομερὸ καὶ πολὺ ἐπικίνδυνον νὰ βλέπετε τὸν μικρὸν ἐκεῖνον καὶ ἐμένα, μὲ τρέμουσα καρδιά καὶ ἀγωνία περνῶντας τὸ τρομερὸ γιὰ μένα γεφύρι.

»Λιγόλεπτη ἀγωνία, ἀλλὰ γιὰ μένα αἰωνόβιος. Ἐκλείσα τὰ μάτια μου σὲ στιγμή ζήτησι καὶ σχεδὸν νεκρῇ ἰφέθηκα στὰ χέρια τοῦ σωτήρα μου.

»Καὶ ὅταν ἠθέλησα νὰ τὸν εὐχαριστήσω δίδοντάς του ὅτι τὸ πορτοφύλι μου περιεῖχε σὲ χρήμα, μὲ κινεῖνα τρόπο δὲν τὸ δέχτηκε λέγοντας:

—«Εἶμαι Πρόσκοπος καὶ ἔκαμα τὸ καθῆκόν μου.»

»Τὸ ξυπόλητο μικρὸ χωριατόπουλο μὲ πόση εὐχαρίστησι τὸ ἔλεγε, ἐνῶ ἡ χαρὰ ἔστραψε στὰ μάτια του, τὰ τόσο ζωηρά, ὅτι ἦτο πρόσκοπος, καὶ ἔκαμα τὸ καθῆκόν του!

»Καὶ ὅταν ἐφθάσαμε μὲ τὸ τραῖνο στὸ Βασιμαχανὲ ἔκανε νὰ μ' ἀποχαιρετίσῃ, ἀλλὰ τὴν ἐκρότησα μὲ χίλιες παρακλήσεις νὰ ἔλθῃ μαζὶ μου, διότι ἦτο δῆθεν ἀργὰ καὶ νὰ μέ συνοδεύσῃ εἰς τὸ σπῆτί μας διὰ νὰ σᾶς τὸν παρουσιάσω καὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃτε. Καὶ μὲ πόσο πόνο καὶ ἐντροπὴ ἐδέχτηκε τὰ μικρά μου δῶρα! «Ἦτο πρόσκοπος.»

Αὐτὴ εἶναι, σὲ λίγες ἄτεχνες γραμμῆς ἡ ἱστορία τῆς ἀδελφῆς μου καὶ τοῦ σωτήρός της.

M. Μαῦρος

Σμύρνη, μαθ. προσ.

ΦΡΑΝΣΕΖ ΧΟΔΓΚΣΩΝ ΜΠΑΪΡΝΕΤ

Ὁ ΜΙΚΡΟΣ ΛΟΡΔΟΣ ΦΟΝΤΑΡΟΎ

Μετάφρασις ἀπ' τὸ Ἀγγλικὸ ὑπὸ Δος Alex

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐκεῖ μὲ ἔκπληξίν του ὁ Σέδρικ εἶδε ἕνα ὠραϊότατο κουπέ μὲ ἄσπρο ἄλογο ποῦ ἐπερίμενε καὶ ὁ Κόμης ποῦ τὸν ἐπλησίασε ἀφοῦ τὸν συνεχάρη διὰ τὸ πρῶτον ἐπιτυχὲς μάθημά του τῆς ἱππασίας τοῦ εἶπε μὲ τόνον φωνῆς ξηρόν.

— Τὸ ἀμάξι αὐτὸ εἶναι διὰ τὴν μητέρα σου. Δὲν μπορεί νὰ περπατῇ διαρκῶς, λοιπὸν νὰ τῆς πῆς ὅτι τὸ χαρίζεις ἐσύ.

Ὁ Σέδρικ ἀνοιξε τὰ μάτια του μὲ ἀπορίαν.

— Τῆς ἀγαπημένης μου! ἀνέκραξεν. — «ὦ! τί καλὸς ποῦ εἰσθε!» Ἀν μού ἐπιτρέπεται θὰ τῆς τὸ πάω ἀμέσως ἐγὼ ὁ ἴδιος.

Πράγματι ὁ μικρὸς τὸ ἴδιο ἀπόγευμα ἐπεσεκέρθη τὴν Μητέρα του καὶ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του ἔγραψεν αὐτὸ τὸ γράμμα εἰς τὸν φίλον του Χόμψ καὶ τὸ παραθέτομεν διωρθωμένον ἀπὸ τὸν κόμητα.

» Ἀγαπητὴ κύριε Χόμψ.

» Ἐφθασα καλὰ καὶ ἡ Ἀγγλία μου ἀρέσει πολὺ. Ἐκεί μὲ εἶναι ἕνα πελώριον πύργον καὶ ἡ ἀγαπημένη μου κάθεται πολὺ κοντά μας εἰς μίαν μικρὰ ἔπαυλιν. Ἐθὰ ἤθελα πολὺ νὰ ἐκάθητο καὶ αὐτὴ εἰς τὸν Πύργον, ἀλλὰ ἡ ἀγαπημένη μου μ' ἐσυμβούλευσε νὰ μὴ λυπᾶμαι γιὰτὶ εἶναι γιὰ τὸ καλὸ μου. Πηγαίνω πολὺ συχνὰ καὶ τὴν βλέπω. Ὁ Παπποῦς μου εἶναι ὁ καλύτερος Κόμης τοῦ κόσμου καὶ δὲν εἶναι διόλου τυράνος ὅπως αὐτοὶ ποῦ μοῦ ἐλέγατε εἶναι διόλου τύρανους ὅπως αὐτοὶ ποῦ μοῦ ἐλέγατε καὶ δὲν σκέπτεται παρὰ πῶς νὰ εὐχαριστῇ καὶ νὰ κρινεῖ καλὸ στοὺς ἄλλους. Κάθε μέρα τὸν ἀγαπῶ περισσότερο, εἶναι τόσο καλὸς μαζὶ μου! Μοῦ ἐχάρισε ἕνα ἀλογάκι καὶ ἕνα σωρὸ ὠραῖα πράγματα καθὼς ἕνα κομψότατον ἀμοξάκι γιὰ τὴν ἀγαπημένη μου. Εἶναι πολὺ πλούσιος, ἀλλὰ δὲν εἶναι διόλου ὑπερήφανος καὶ ὄλοι τὸν ἀγαποῦν.

«Νὰ μοῦ χαιρετίσετε τὸν καλὸν Δίκ καὶ νὰ μὴ μὲ ξεχνᾶτε.

»Ὁ ἀφρωσιωμένος σας
»Σέδρικ Ἐρρολ»

— Ἔλα ἐδῶ Φοντλοῦ, τοῦ εἶπεν ὁ κόμης μόλις ἐτελείωσε τὸ γράψιμό του λυπᾶσαι πολὺ ποῦ δὲν κάθεται μαζὺ μας ἢ Μητέρα σου;

—Ναί, πολὺ, ἀπήντησεν ὁ μικρὸς μὲ ἓνα ἀναστεναγμὸν—σεῖς ὅμως δὲν λυπᾶσθε καθόλου ἐ;— καὶ τὰ μάτια τοῦ μικροῦ τὸν ἐκτύπησαν περιεργα.

—Δὲν τὴν γνωρίζω διόλου—καὶ ὁ Κόμης προσεπάθησε ν' ἀποφύγῃ τὸ βλέμμα τοῦ Σέδρικ.

— Τὸ ξεύρω, εἶπεν ὁ μικρὸς, καὶ αὐτὸ μὲ κάμνει νὰ ἀπορῶ, ἀλλὰ ἡ ἀγαπημένη μου μοῦ εἶπε νὰ μὴ σᾶς κάνω ἐρωτήσεις. . . Καμμιά φορὰ ὅμως δὲν μπορῶ παρὰ νὰ τὸ συλλογίζωμαι καὶ τὰ βράδια κυττάζω πάντα ἀπὸ τὸ παράθυρό μου τὴ λάμπα ποῦ βάζει κοντὰ στὸ παράθυρό της. Ἔτσι μοῦ φαίνεται πῶς τὴν ἔχω συντροφιά! πῶς μοῦ μιλάει. . .

— Καὶ τί σοῦ λέει;

— Μοῦ λέει: «κοιμήσου ἀγόρι μου, ὕπνον ἐλαφρόν, ὁ Θεὸς νὰ σ' ἔχη πάντα καλά». Ἔτσι μ' ἔλεγε κάθε βράδυ καὶ μ' ἐφιλοῦσε. . .

Εἰς τὰ μάτια τοῦ Σέδρικ ἔλαμψαν δύο δάκρυα ποῦ ἐκύλισαν ὡς μαργαριτάρια εἰς τὰς παρειάς του, ἀλλὰ ὡς νὰ μὴ τὰ ἐπρόσεξε διόλου δὲν ἐφρόντισε νὰ σκουπισθῇ παρὰ ἐξαπλώθηκε κοντὰ εἰς τὸ ἀναμένο τζάκι καὶ μὲ τὸ βλέμμα τὸ καρφωμένο εἰς τὴν φωτιὰν ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄.

Τὰ πτωχόσπιτα

Ἐφ' ὅσον παρήρχοντο αἱ ἡμέραι, τόσον ἐσυλλογίζετο ὁ γηραιὸς Κόμης πράγματα ποῦ δὲν τὰ εἶχε συλλογισθῇ ποτέ του καὶ ἡ ζωὴ ἤρχιζε νὰ τοῦ κινῆ τὸ ἐνδιαφέρον. Προσεπάθει νὰ γίνεται καλύτερος, ὑπήκουε εἰς ὅ,τι τοῦ ἔλεγεν ὁ ἑγγονός του καὶ πολλάκις ἐμετανοοῦσε φρικτὰ, διότι εἶχε φανῆ ἄλλοτε τόσον κακός.

Ἐνα πρωτὶ ἐκκλητοὶ οἱ κάτοικοι τοῦ Δόρινκου εἶδον τὸν μικρὸν λόρδον νὰ συνοδεύεται ἀπὸ ἓνα ἄλλον ἰππέα ποῦ δὲν ὁμοίαζε διόλου τὸν Γουίλκις. Ἦτο ὁ ἴδιος ὁ κόμης καὶ ἦτο ἓνα καὶ πλεόν κατόρθωμα καὶ αὐτὸ τοῦ ἑγγονοῦ του. Οἱ κάτοικοι τοῦ Δόρινκου ἐτριβαν τὰ μάτια τους, διότι χρόνια τώρα ὁ κόμης δὲν ἐξήρχετο παρὰ μόνον ἐφ' ἀμάξης· ἀλλὰ ὁ Σέδρικ τοῦ εἶπεν ἓνα πρωτὶ.

— Μ' ἀρέσει πολὺ ἡ ἰππασία, μ' εὐχαριστεῖ ἀλλὰ

τὸ μόνο ποῦ μοῦ στοιχίζει εἶναι ποῦ σᾶς ἀποχωρίζομαι—καὶ διὰ νὰ μὴ τὸν δυσαρεστήσῃ τότε ὁ γηραιὸς κόμης ἀπεφάσισε νὰ τὸν συνοδεύῃ εἰς τὸν περίπατόν του.

Φαντάζεσθε τὴν ἐκπληξιν τοῦ Γουίλκις ὅταν τοῦ ἐδόθη ἡ διαταγὴ νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ ἄλογον τοῦ Κόμητος! Ἐκτοτε ὁ Σέδρικ ἐσυνοδεύετο τακτικὰ ἀπὸ τὸν πάππον του, μὲ τὸν ὁποῖον ἐγίνοντο ὁσημέραι στενώτεροι φίλοι.

Ὁ μικρὸς ὠμίλει πάντοτε περὶ τῆς μητρὸς του καὶ ὁ κόμης ἐμάνθανε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ὅλα τὰ ἀφορῶντα αὐτήν.

— Ξεύρεις, Φοντλοῦ, τοῦ εἶπεν ἓνα πρωτὶ ἐνῶ εὑρίσκοντο εἰς τὰ περίχωρα, ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ἀπέραντος ἔκτασις ἀνήκει εἰς ἐμέ; καὶ ὅτι μιὰ μέρα θὰ γίνουν ἴδικά σου;

— Ἴδικά μου! ἀνέκραξεν ὁ μικρὸς.—Πότε;

— Ὅταν ἀποθάνω.

— Ὡ! τότε δὲν θέλω νὰ τὰ ἀποκτήσω ποτέ. Θέλω νὰ ζήσετε πολλὰ, πολλὰ χρόνια.

— Εἶσαι πολὺ καλός, ἀπήντησεν ὁ κόμης, ἀλλὰ ἐν τούτοις μία ἡμέρα δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ γίνῃς κόμης τοῦ Δόρινκου, ἐπομένως καὶ αὐτὰ ὅλα θὰ γίνων ἴδικά σου.

Ὁ Σέδρικ ἔμεινεν ὀλίγον συλλογισμένος καὶ ἀνεστέναξεν ἐλαφρά.

— Τὸ συλλογίζεσαι; τὸν ἐρώτησεν ὁ πάππος του.

— Συλλογίζομαι πῶς μοῦ ἔλεγε ἡ ἀγαπημένη μου πόσο δύσκολο πρᾶγμα εἶναι νὰ εἶναι κανεὶς πλούσιος, διότι πρέπει νὰ γνωρίζῃ πῶς νὰ μεταχειρίζεται τὰ χρήματά του. Φαντάζομαι πόσο θὰ κοπιᾶτε σεῖς!

— Ἄ! εὐτυχῶς ἔχω τὸν πληρεξουσίον μου, ποῦ φροντίζει γιὰ ὅλα.

— Ναί, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχετε μεγάλην ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν ἄνθρωπον αὐτόν. Προχθὲς μοῦ ἔλεγεν ἡ ἀγαπημένη μου διὰ κάτι πτωχόσπιτα ποῦ εἶδεν εἰς μίαν πτωχὴν συνοικίαν. Τὰ σπίτια ὅλα γεμίζουν νερὰ ὅταν βρέχη, οἱ ἄνθρωποι ποῦ κατοικοῦν μέσα κρῶνον καὶ ὅλοι ἀρρωσταίνουν.

Τὰ μάτια τοῦ μικροῦ ἐπλημμύρισαν δάκρυα, τὰ ὁποῖα ὅμως προσεπάθησε νὰ κρύψῃ καὶ ἐξηκολούθησε—εἶπα εἰς τὴν ἀγαπημένη μου πῶς ἐσεῖς δὲν θὰ τὰ γνωρίζετε ὅλα αὐτὰ καὶ θὰ σᾶς τὰ εἰπῶ διὰ νὰ τὰ διορθώσετε.

Ὁ κόμης δὲν ἀπήντησε, πῶς νὰ τοῦ ἔλεγε ὅτι ὄχι μόνον τὰ ἤξευρε, ἀλλὰ καὶ ὁ κ. Νέβις πολλάκις τοῦ εἶχε κάμει λόγον περὶ αὐτῶν καὶ τὸν εἶχε προτρέψει νὰ ἀνοικοδομήσῃ.

— Λοιπὸν, τί θέλεις νὰ γίνῃ; τὸν ἠρώτησε.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κυρίου. κυρίου.

Ν. Βοέβ. Θεσ/νίκη. Τα φύλλα σας έστάλησαν στοιχίζου 2, 05 τὰ ὑπ' ἀριθ. 3 και 12 ἐξηγτλήθησαν.

—Σπ. Δόρεν. Ἐνταῦθα. Τὸ φύλλον σας ἐστάλη.

—Ἰω. Παντ. Πρόσκοπον δης Ὁ. Σμύρνης. Σὰς εὐχαριστοῦμεν. Νὰ στέλνετε τακτικά ἀλλὰ φροντίσατε νὰ τελουν πρὸς τὸ προσκοπικώτερον.

—Ν. Βαγ. Χανιά. Ἐλήφθησαν ἀκατάλληλα ὁμως, διότι δὲν εἶναι προσκοπικά.

—Καρλόβασι και Βαθύ. Ὁ Πρόσκοπος Ι. Ο. Χίου Πλουμης Γεώργιος διαβιβάζει εὐχαριστίας του πρὸς τοὺς

συναδέλφους προσκόπους Καρλοβασίου και Βαθέος διὰ τὰς περιποιήσεις ὧν ἔτυχε παρ' αὐτοῖς κατὰ τὴν ἐκεῖθεν διέλευσίν του.

—Π. Κουτρ. Μυτιλήνη. Ἡ «Ζωή» θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ εἶναι δεκαπενθήμερος και μὴν ἀνησυχῆτε. Εὐχαριστοῦμε διὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας. Ἡ ἐπιταγή ἐλήφθη ὁ φίλος σας ἐνεγράφη ἀπὸ 1ης Ἰουνίου διότι τότε ἀρχίζει τὸ ἔτος.

—Γεώργ. Μακρ. Μεσολλόγγιον. Ἀπερρίφθη ὡς τελείως ἀκατάλληλον. Δοκιμάσατε κἀτι καλύτερον και χωρὶς πείσματα.

Ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ΣΑΣ

— Θὰ ἤθελα νὰ κατεδαφίζοντο ὅλα ἐκεῖνα τὰ πτωχὰ σπιτάκια ποὺ εἶναι ἐρείπια και νὰ ἐκτίζατε καινούργια.

— Σοῦ ὑπόσχομαι νὰ πᾶμε αὔριο μαζί και νὰ ἐπισκεφθῶμε αὐτὴ τὴ συνοικία. Γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω θὰ κάμω ὅτι μπορῶ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ἐνα Σύννεφο εἰς τὸν Ὁρίζοντα

Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι ἡ Κα Ἐρρολ περιερχομένη τὰς διαφόρους συνοικίας εἶχε φρίξει μὲ τὴν δυστυχίαν ποὺ εἶχε συναντήσει και εἶχεν ὀμιλήσει εἰς τὸν Σέδρικ γνωρίζουσα, ὅτι ὁ μικρὸς εἶχεν ἀρκετὰ κερδίσει τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ πάππου του και θὰ κατάρθωνε νὰ τὸν πείσῃ νὰ σκεφθῆ ὀλίγον τοὺς ὑποτελεῖς του.

Τὴν ἐπομένην τῆς συνομιλίας του μὲ τὸν ἔγγονόν του ὁ κόμης ἐκάλεσε τὸν πληρεξούσιόν του και τοῦ ἐδήλωσε κατηγορηματικῶς, ὅτι ἐπιθυμία τοῦ ἐγγονοῦ του θὰ κατεδαφίζοντο ὅλα τὰ πτωχόσπιτα και θὰ ἐκτίζοντο νέα οἰκήματα, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ γίνουν τὸ ταχύτερον. Ὁ κ. Μόρντον, ἂν και ἐξεπλάγη πολὺ δὲν ἠμποροῦσε νὰ κρύψῃ τὴν χαρὰν του και ἐνόμιζεν, ὅτι ὠνειρεύετο. Μὰ πῶς! ὁ Κόμης εἶχε πεισθῆ

νὰ κάμῃ κἀτι τὸ ὁποῖον τοῦ εἶχαν ζητήσῃ τοσαῖς και εἶχεν ἀρνηθῆ;

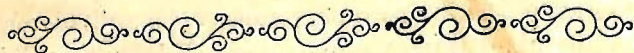
Ἐντὸς δύο ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας αὐτῆς ἤρχιζεν ἡ κατεδάφισις και ὁ μικρὸς μετέβαινε καθημερινῶς ἐπὶ τόπου μὲ τὸ ἀλογάκι και παρηκολούθει τὴν ἐργασίαν συνομιλῶν μὲ τοὺς ἐργάτας και ἐνθαρρύνων αὐτούς.

Ὅλοι πλέον εἰς τὸ Δόρινκουρ ἐγνώριζον πόσῃν ἐπιρροὴν εἶχεν ὁ Σέδρικ ἐπὶ τοῦ Κόμητος και μολονότι δὲν ἐξεφράζετο ποτὲ ἐνθουσιωδῶς, ὁ μικρὸς ἐντούτοις ἠσθάνετο ὅτι τὸν ἠγάπα πολὺ και ἠρέσκετο πάντοτε νὰ ἐκτελῆ πᾶσαν ἐπιθυμίαν του.

— Ἐνθυμεῖσθε, εἶπεν ἓνα βράδυ ὁ Σέδρικ, ἐνῶ ἐκάθητο εἰς μίαν πελωρίαν πολυθρόναν ἀπέναντι ἀπὸ τὸν πάππον του, ἐνθυμεῖσθε ποῦ σὰς ἔλεγα τὴν πρῶτη βραδεῖά ποῦ ἤλθα, ὅτι θὰ γίνωμαι καλοὶ φίλοι, πράγματι λοιπὸν ὑπάρχουν καλύτεροι φίλοι ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς δύο;

— Ναί, ἀλήθεια, εἶμεθα πολὺ ἀγαπημένι ἀπῆντησεν ὁ Κόμης.— Ἐλα ἐδῶ κοντά μου.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΥΠΟΙΣ ΙΩ. ΒΑΡΤΣΟΥ ΟΔΟΣ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 21